

Ludwigbaka

Kiadja a 65.- gyalog ezred	A cs. és k. 65. gy. ezr.	A befolyt teljes összeg az ezred
Megjelenik minden hó 1.-én és 15.-én.	Hábori újsága.	özvegy és árva alapját gyarapítja.

Esik eső a nagy Galiciában,
 Gyalog megy a Ludwig baka a sárban.
 Marasztalja a csizmámat a nagy sár,
 a nagy sár,
 Pedig itthon az én édes kis angyalom nagyon vár.

Térdig járok itt a sárban galambom
 Nem nyughatók puha fehér karodon
 Hej! — Taposnék már akár nyakig a sárban,
 a sárban,
 A hazai szép szabolcsi akáclombos határban.

A döntés.

Ellenségeink olyan választ adtak a központi hatalmak békeajánlatára, mely a visszautasításhoz igen közel áll. Többek közt attól is tartottak, hogy romániai győzelmeink a konferencián legyőzötteknek tüntetnék fel őket. Aminthogy valóban azok is. Hiszen az volt eredeti tervük, hogy ők győzzenek le; sőt mi több, hogy letiporjanak bennünket.

Kipróbálják hát talán még egyszer a hadiszerencsét. Majd tavasszal, ha szétroncsolt ezredeiket ismét kiegészítik és Wolhyniában, Galiciában, Görznel és a Somme-nál döntő eredmény nélkül elpazarolt lőszerkészleteiket pótolják. Ugymondtam: *talán*, mert nem lehetetlen, hogy az ellenséges népek szemmel láthatólag erősbödő békevágya kormányait engedékenységre fogja kényszeríteni.

Akárhogy is legyen, számolnunk kell azzal, hogy a ta-

vasszal heves harcaink lesznek. Az is kétségtelen, hogy ezen harcok *utolsó és döntő* lesznek, mindent el kell követnünk tehát, hogy erősebbek legyünk ellenfeleinknél, mert alul mi nem maradhatunk. Győznünk kell!

Nem akarjuk kutatni ezuttal, hogy hol fognak ezen tavaszi harcok lezajlani. Az ellenség mindenestre az összes arcvonalakon tervez általános támadásokat. Lehetséges, hogy az idén is épp úgy mint tavaly, keresztül huzzuk az ellenség számításait, de erről természetesen még nem beszélhetünk,

Erőnk tudatában kell, hogy bizzunk vezetőinkben, akik képességüket az oláhországi diadalmas hadjárat tervezésével és ügyes kivitelével is bebizonyították.

Mekkora erőket vethet majd az ellenség harcba?

Erre kereken azt válaszolhatjuk, hogy semmivel se többet,

mint 1916. év nyarán, amikor Oroszország csupán Wolhyniában és Galiciában egy millió nyolcszáz ezer emberrel kísérte meg az áttörést és ha kezdetben el is ért némi eredményeket, rövidesen megállítottuk őket annyira, hogy 1916. őszén kábultan kellett látnia Oláhország összeomlását, mert teljesen ki volt merülve.

Olaszország, Franciaország és Angolország ereje sem növekedett. *Még egy* Romániát már hiába keres az entente határainkon.

Vagy talán gyöngébb lesz majd az ellenség?

Talán. Már csak azért is, mert békereményeiben csaldott katonái nem harcolnak oly lelkesedéssel, mint a múlt évben. Ezzel szemben mi annál nagyobb lelkesedéssel fogunk harcolni.

Miért?

1. Mert ránk nézve a harc, a lét vagy nem lét kérdése.

2. Mert csak így kényszeríthetjük az ellenséget arra a bé-

T Á R C A.

A lövészárók jövője.

Szin: egy pazarul berendezett földalatti kávéház a lövészárókban. A kávéház egyik asztalánál két elegáns uriaszony beszélget kávé mellett.

Történik 1920-ban, a mikor a hadvezetőség már megengedte, hogy a tisztok a családjaikat is a lövészárókba hozzák.

(Von és cu *Konoky Szilárdné*, tartalékos kapitányné. Magas, karcosu, kékszemű szőke asszony. A nyakán vékony ezüst láncos hatalmas kereszt.

Dr. Halasi Jenőné, népfelkelő kadettaspiráns felesége. Alacsony molett, fekete szemű és hajja karcosu hölgy. A nyakában vastag aranyláncos egy könyöklő anglyalt ábrázoló medallion.)

Konokyné: Neked fogalmad sincs kedvesem, hogy mi az a *felelősség*.

Dr. Halasiné: De kérem *Konokyné*: Mit tudod te azt édesem, hogy mi az: felelni a lövészárók asszonyaiért

Dr. Halasiné: Én azt hiszem...

Konokyné: Ne higgyél semmit se drágám, mert úgy sincs igazad. Ne is védj őket! Mit gondolsz, az olyan szép, hogy Goldfingerné folyton pletykál rám? Ha nem lennék tekintettel főhadnagy férjére, már stándere-pityere ancejgoltam volna... A dolog nem olyan egyszerű, mint ahogy te gondold édesem.

Dr. Halasiné: De kérem szépen

Konokyné (idegesen): Ne ölj meg! Nem hagysz engem kibeszélni drágám. Vagy talán te is helyesled azt, hogy Békevölgyiné így rátehenkedik erre a szegény Ricsei kapitányra, suly és korkülönbség nélkül? Szegény kapitányt valósággal a káderhez üldözi szerelmével. Amikor a múltkor kérdőre vontam Békevölgyinét, hogy miért kezd ki

ilyen fiatal emberrel, azt felelte, hogy hozzam ide neki Hindenburgot, akkor majd Ricsei kapitányt békében hagyja. Én nem akarok senkire rosszat mondani lelkem, de az se illik, amit Kardosné csinál. Titokban szignalizál az orosz tisztekkel. Huincingerné pedig képes volna magának az egész tisztikart lefoglalni. Nahát mondhatom, én leánykoromban sokat voltam a szakré körben

Dr. Halasiné (hirtelen): Én meg a polgári körben

Konokyné: de ilyen társaságot még nem pipáltam. Hol van itt az uri nevelés a jó izlés?

Dr. Halasiné: Ami azt illeti...

Konokyné: Csak *te* fogd be drágám a szádat és ne beszélj. Ne védj őket.

Dr. Halasiné: De kérem.

Konokyné: Kuss édesem!

Még nem fejeztem be. A cselelésegről nem is beszélek. Egy csomó szobalány már át-

kére, amit neki felajánlottunk és mert ezt a jó békét 1917-ben meg akarjuk kötni.

3 Mert jogosan haragszunk az ellenségre, amely csak azért folytatja a gyilkolást, hogy néhány államférfiának bűnét palástolja

4. Mert mi erkölcsileg is fel vagyunk vértézve.

5. Mert Románia meghódításával jó ütökártyát tartunk kezünkben. Ennek bírása bennünket különös buzgalomra serkent.

Számos okot sorolhatnánk még fel.

De mi lesz *ezredünkkel*?

Hogyan, hol és mikor kap szerepet?

Ez túlhaladja a mi tudásunkat. Bizonyos, hogy szivesebben látnánk más ellenséget gépfegyvereink előtt, mint az orosz; nem azért mintha félnénk tőle — (azt már nem!) — hanem inkább azért, mert a vele való több mint két éves bibelődés már szinte unalmassá vált. És

az ember — ha még hatvanötös is — szereti a változatosságot.

Nohát jó, maradjunk itt és verjük tovább az oroszokat. Még pedig *alaposan*, feltéve, hogy tisztjeink és legénységünk egyöntetűen és fáradhatatlanul dolgoznak. És ennek meg kell lenni. Nem engedünk. Pihenni csak a boldog békeidőben akarunk. Legyünk olyan ezred, mely előtt egy ellenség se állja meg a sarat. Vitéz volt mindig, tavasszal azonban *győzhetetlen* legyen!

Naponkint mutatom az utat ezen katonai nagysághoz.

— Rohamra! Ez a mi egyik jelszavunk. Mindig rohamra, egyre csak rohamra, akár tizszeres tulerővel szemben is.

Tizet is legyür egy, ha elszántan küzd. Tíz ellenfél közül legfeljebb (talán!) kettő viselkedik bátran. Tíz hatvanötös között tiz hős legyen! Ez a győzelem titka!

A magyar ember vitézségre termett.

Ha a tiszt ezen nemzeti erényt türelemmel és megértéssel fejleszti, akkor a legmagasabb fokra fogja emelni a katonai önbizalmát és a tiz emberből tiz hős válik. Mit szól hozzá Ludwig baka?

Gépfegyvereink az ellenséges tulerővel szemben épp úgy felelem nélkül fognak helytállni, mint Delejownál, a tisztjeink téged Ludwig baka, rohamnál az ellenséges árokba vezetni fognak, ahol ezer kéz emelkedik a levegőbe megadásra. Ti — a kik az ellenség markából a fegyvert bátran kicsavartátok ti fogjátok szép magyar hazánknak a békét meghozni és akkor harangok zugása és a hozzátartozók örömrivalgása között vonul be a „vas-ezred“ hazájába.

Ugyebár Ludwig baka?

v. *Möller, aleszredes*
ezredparancsnok.

zökött az oroszokhoz. A mi emberanyagunk már nem elég jó nekik. A pelenkákat a dadák a drótkerítésen szarítgatják és ezzel elárluják állásainkat. — A századparancsnokok gyerekei folyton a drótkadályok előtt akarnak játszani. A mellvéden hintákat rögtönöznek és a futóárkokban csigáznak. Nagy néha, ha az orosz ló egyet-egyét, hát valószínű versenyfutást rendeznek a bakákkal a schrapnell cünder alumíniumáért. A kis gyalogsági ágyukat meg pláne maguknak foglalják le a gyerekek. Szóval örökösen utban vannak és velők is rengeteg mérgelem van

Dr. Halasiné: Szeretném

Konokyné: Szeretném tudni, hogy mi volt az éjjel a láрма a tizedik század rajónja felől? Mi? Hát Barnay Zsigáné ha akarod tudni — ikreket szült és az újszülöttek egész éjjel bögtek. A bakák nem tudtak aludni. Mit mondjak még? Én nem akarok édesem simfelni az asszonyokra,

de hát hagyják békében a tisztteket. Kondorné miért tartózkodik állandóan a Hilfsplatzon, a vörös-keresztes karszalagjával, amikor ott már nincs semmi dolog? Viszont Nyestné és két serdült leánya is túl sokat korzózna és kacérokodna a futóárkokon.

Dr. Halasiné: No és kedves nagysád mi van a Zöldy fiuval? A főhadnaggal?

Konokyné (pirulva): A Zöldy fiuval? A tatatófalusi, ökönyáli és bivajuszályi Zöldy Pistával? Látja az egy uri fiu. Egy korrekt gavallér. Pista nem is szaladgál a nők után. . . Nagyon komoly, jónevelésű uri fiu. Vele nagyon megértjük egymást. És milyen gavallér ember. A múltkor is azt huzatta a gramfonnal, hogy

„Nincsen párja a miskolczi hatvanötös bakának“

Azt hiszem Berkes bandája huzta. És képzelje. . . Pista 100 koronás bankókat dobott be

a gramfonon tölcserbe. Nagyon gavallér ember. És milyen hős. . . pedig vörös-keresztes misszionál volt parancsnok. hat esztendeig. Tegnap este is úgy villámlott és mennydörgött, amikor kiment a feldwachére. . . Különben nem engedem őt kimenni

Dr. Halasiné: No és van már neki kitüntetés?

Konokyné: Oh hogyan édesem.

Meg van neki a Marianum nagykeresztje, a vöröskeresztes II. osztályu

Dr. Halasiné: A hadiékitemény-nyel?

Konokyné: Nem lellem. . . Pista az összes hadiékiteményeket a sapkájánál hordja. . . És a vaskeresztet is a sapkájánál. A IV. osztályu vaskeresztet

Dr. Halasiné: De . . .

Konokyné: De te azt nem érted. Te csak egy aspirántrné vagy. . . Több tiszteletet kérek. . . Ne felejtse el, hogy kapitányné vagyok. És ha a vezérkari

A nyár elején hatalmas lendülettel megindult nagy orosz offenzíva ezredünket sem kímélte. Sőt mi több, ezredünk ama hadcsoporthoz tartozott, amely az orosz támadásnak legfőbb célpontja volt. A nagy tömegekkel és egy egész télen át felhalmozott lőszerkészlettel folyamatba tett általános támadást feltartoztatni, az özönlő áradatnak gátat vetni, az első rohamok természetesen eredményét ellensúlyozni és ellentámadásokkal kiegyenlíteni — nem tartozik a legkönnyebb feladatok közé és nem történhetik veszteségek nélkül. A cél érdekében, hogy az előnyomuló ellenségnek csak lépésről-lépésre engedjünk teret s újabb és újabb ellenállással aka-

kapitányné érezteti velem a fel-sőbbiségét, akkor én se leszek különb. A vezérkariné azt hiszi, hogy én nem fogyok ki a türelemből. . . Lát: ad a multkori lövés-árok toaletjtét? Nohát mondható: m raffinált perverz izléstelen-séggel válogatta össze. . . És milyen rövid volt a szoknyája? . . . Férj mert én csak tartalékosné vagyok

A vezérkari kapitányné (belép): A generálisné öméltósága kéreti a hölgyeket, de laufsritt (el.)

Konokyné: Hallottad?

Dr. Halasiné: Hallottam gyermek

Konokyné: (idegesen) Csak úgy félvállról ideszól és parancsolgat. Hát ne pukkadjon meg az ember? . . . Jaj de megmondanám én neki a véleményemet úgy — civilben

(elrohannak.)

— karl. —

dalyozzuk előnyomulását, fájdalom, sulyos áldozatokat kell hozni. De a sulyos feladat — ha sikerrel jár — többszörös dicsőséget biztosít a szereplőknek.

Ilyen szerep jutott a nyár folyamán a hatvanötösöknek osztályrészül. Hogy feladatukat sikerrel oldották meg, mutatják a következők: megállást parancsoltak az előnyomuló ellenségnek. És ha néha-néha az ellenfél tulereje eredményt vivott ki, gyors lendülettel tették azt semmivé.

A mult év augusztus huszonhetedike is egy ily ellenlökést jelez, amely egyrészt az oroszokra sulyos veszteséggel járt, nekünk pedig időt biztosított ama eszközök megszerzésére, amelyek segítségével az ellenállás könnyebben volt kifejezhető.

Két zászlóaljából állott abban az időben ezredünk. Az első zászlóalj arcvonala előtt teljes nyugalom uralkodott, míg ellenben a második zászlóalj szakasza hatalmas harcok színhelyévé vált.

A nyolcadik század előtt elterülő erdőcskében elhelyezett tábori őrséink ellen erős pergőtűzzel előkészített támadást intéztek az oroszok. A többszörös tulerő visszahuzódásra kényszerítette ugyan őrségünket, de az utánanyomuló ellenségnek nem sikerült föállásunkhoz férkőznie. Erős tüzelésünk mindig és mindig visszavonulásra kényszerítette.

A meglepetésszerűen intézett támadás nem járván számottevő sikerrel az oroszok lekanyarították arcvonalukat s az ezredüktől jobbra levő szakasz ellen általános támadásba léptek. A tábori őrsöket állásaikból kikergették s maguk előtt üzve a főállásainkig nyomultak, áttörték, miáltal a második zászlóalj oldalába és hátába kerültek.

Ezredparancsnokságunk a tartalékban levő, Diez hadnagy parancsnoksága alatt álló 1-ső századot vetette a küzdelembe, amelyet a 36 emberből álló Jagdkommandó egészített ki.

A parancs délután 4 órakor az áttörés színhelyére vezényelte a századot. Ez azonban az erdőn keresztül sűrű cserjésben vonult oda, mert az erdőszél előtt a szüntelenül működő orosz gép-

fegyverek a libasorban vonuló századot alaposan elseperhették volna. A sűrű bozót még így is nehézkessé tette az előhaladást s hiába volt Rajtik hadnagy biztatása:

— Laufsritt ott elől! A magasra nőtt cserjés egymásba fonódó ágaiban megbotlottak rohanni akaró embereink. Kinosan multak a percek, mialatt a század eljutott a hetedik század védelmi pontjához. Tovább nem haladhatott.

— Oroszok vannak már az állásban! — jelentették Diez hadnagynak az erdő szélére előrelődött emberek.

— Links front!

— Egy, kettő, három!

— Sturm!

— Hurráh! Hurráh! Fiuk előre!

— Torkaszakadtából kiáltottak egyszerre Diez és Rajtik hadnagy. A század egetverő hurráh! kiáltással viszonozza a jelszót, tulharsogva a gépfegyverek és puskák ropogását és rohan-rohan előre. Egyesek már benn is teremnek az oroszokkal telt árkokban, birkóznak, marakodnak, a többiek hasra vágódnak és eszeveszett gyorsasággal pattogatják fegyvereiket.

Az oroszok egy pillanatra visszahökkennek, hátraszaladnak, de észhez térnek és embereinkre rohannak. Néhányan az állásból kiugranak és az erdő széléhez rontanak.

Közülök egyik Diez hadnagyhoz ugrik és revolverét emeli rá. Diez hadnagy rálő és megsebesíti.

— Panyi, Panyi! — könyörög most kettő egyszerre térdrehullva.

Odaugrik valamelyik emberünk és a két fogollyal szalad a regimentskommandóra.

A tűz egy pillanatil sem szünetel. Az oroszok sűrű tömegekben ugrálnak állásainkba.

— Hurráh — Vorwärts fiuk! — hangzik még egyszer és harmadszor.

Kétszer rohan a század az oroszokra, akik újabb és újabb oszlopokkal visszaszoritják embereinket.

— Hurráh! Hurráh fiuk! — kiáltja most már rekedten Diez hadnagy.

A fiuk örült iramodással vetik

magukat az oroszokra. Az oroszok visszafutnak.

Leszáll az alkony. Az árkok előtt szűnik a chaotikus forgatag. Bizakodás szállja meg az embereket: visszafoglaltuk az árkokat.

Jobb szárnyunkon azonban a völgyön keresztül leereszkedő oroszok hátba kapnak és két gépfegyver örületesen gyors tüze oldaloz. Arcvonalat változtatni lehetetlenség és a fenyegető bekerítés ellen csak a kitérés az egyedüli megoldás.

Diez hadnagy parancsot ad a visszavonulásra, amelyre már alig volt néhány percnyi idő. A század elhelyezkedik az előre megépített záróállásban, ahol már a többi századok és szomszédos ezredek csoportjai is elfoglalták helyüket.

Átláthatatlan sötétség kedvez az oroszoknak, akik elárasztják az előttünk fekvő erdő-részletet.

Zuhogó eső öntözi a mellig érő árkokat, amelyekben embereink éjfélig vártak a megparancsolt ellentámadásra. A delejowi állásokat vissza *kell* foglalni!

Pontosan éjfélkor pergőtűzet bocsát tűzéréségünk a delejowi oroszokkal tömött erdőre és állásokra. Alig maradt épségben egyetlen egy fa az erdőben, olyan mindent elsöprő és elárasztó volt a tűz. Egy óra tájt megszűnt a tüzelés. Jobb szárnyunk ivben kikanyarodik s a sikos, csatagos uton rajvonalban vonul az állások felé. A szárnyhoz csatlakoznak a többi századok is. Néhány perc és orkányszerű hurrah! kiáltások jelzik a sötét éjszakában, hogy embereink visszafoglalták állásainkat. Az ellentámadás sikerrel járt.

Krónikás.

A „Ludwig baka“ újabb előfizetést nem fogad el. Ellen-séggel állunk szemben és előre nem látható események lapunk pontos megjelenését akadályozhatják. A netalán beérkező előfizetések felülfizetesként fogjuk nyugtázní.

RAPSZÓDIA.

Nem mindig volt az így, hogy sirt, zokogott az élet,
Hogy fekete lovával, gyászos szellők szárnyán robogott a végzet.
Szomjas lett a föld. A ráncos, vén fiu fekete arcával a mámort kívánta,
Most vért iszik, embervért, pirosan gőzölgőt; tengerekben omlik a megolvadt láva.
Hát meddig lesz ez így? Mit akartok még ti vámpirlelkű szmokingos Marák,
Hát meddig suhognak még torpant fejünk felett a vérgőzös kaszák?
Hallom az élet ébenzongoráján a mámort, a tüzet, a csókot zengeni,
Látom a rubintos asszonyi ajkáról a szerelmes mézet árban ömleni.
De ott mások aratnak. Másoknak virul szédítő illata a szüzi leánykebelnek;
Nekem a Halál, a sápadt vén kaszás játszik nászindulót s szememből vérkönnyek peregnek.
Ti halványarcu rogyant milliók! Ébredjetek! ujjongva hi a lobogó élet.
Ti halványarcu rogyant milliók! Oszlik már a kőd s roskad a bénító igézet!
Harsanjanak meg hát az életkürtök! Csengjen, bongjon az ébredés zsoldára!
Ti halványarcu sápadt milliók! Jertek velem az új megváltásra.

Lebovics Sándor.

Faszolás a H .-csoportnál.

Beszélgetés Katona Sándor főh., tréskommandánssal.

Katona főhadnagy mesélte egyik este teázás közben:

— Tudod öregem a régi csoportparancsnokságnál nem nagyon kényeztettek el bennünket, ha arról volt szó, hogy *adjanak* valami anyagot, deszkát, drótot vagy kátrány-papírt. Szó sincs róla: kaptunk, kaptunk mindenkől, csak keveset és — későn. Hát kérek szépen tegnap bementem én, személyesen a H .-csoport parancsnokságára, hogy deszkát kérjek. Egy őrnagyhoz vezettek. Egy kedves, elegáns magyar-emberhez.

Amikor törtem a németet és a derdi dászt, hogy csak úgy győzött a homlokom, mosolyogva kérdezte az őrnagy:

— Magyar ember vagy?

— Hát persze hogy magyar ember vagyok! Katona-családból.

— Katona család? Milyen sarzai volt atyád?

— Az csak cugsführer volt. A nevem Katona.

— A *csetneki* Katona-családból?

— Nem kérem, a *fegyvernéki* Katona-családból. Katona József a drámaíró távoli névrokonom volt.

— Az a fő, hogy magyar ember vagy. Mond, mit kívánsz.

— Deszka kellene a hatvanötösöknek, deszka őrnagy ur.

— Mennyi?

— Sok.

— Mégis?

— Nagyon sok nem is me-rem kimondani.

— De csak mond ki barátom, ne félj!

Eredetileg 500 deszkát akartam kérni, de mert olyan barátságosan beszélt velem az őrnagy, ezer szál deszkát kértem.

— Meg lesz! — mondta az őrnagy határozottan

Megelégedetten pislogtam. Azon törtem a fejem, hogy vajjon mi kelene még az ezrednek. Az őrnagy észrevette habozásomat.

— No kell még valami öcskös!?

— Igen őrnagy ur kérem alázattal.

— No csak ki vele! Mi kell?

— Ruha kellene és fehérenemű a legénységnek.

— Mennyi kell!?

Először ötvenet akartam kérni... Aztán százat, de mire kinyitottam a számat, hát ez futott ki hirtelen

— Háromszáz. őrnagy ur

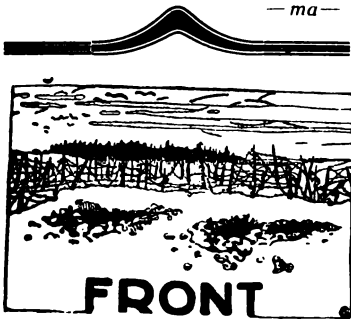
— Egy kicsit sok, de meg lesz! Ird meg a kvittungot! Meg lesz. Magyarok vagyunk, gavallérok. Parancsolsz öcsémuram még valamit?

— Nem kérek egyelőre mást, csak még 300 kiló szeget mondtam hirtelen.

Ezt is megígérte az őrnagy és barátságosan elbucszott tőlem. Borzasztó szívesen bucsuzott tőlem. Kezet fogott és mindent megígért.

Utban hazafelé csak azon törtem a fejem, hogy miért nem kértem mindentől — duplán

— ma —

— H I R E K. —

Szeretetadományok kiosztása a fronton.

Kellemes meglepetésben részesültek f. hó 10-én a viharedzett hatvanötös bakák. Megérkeztek a rég várt karácsonyi szeretetadományok a legénység részére. Egyenként csekélységek: dohányzacskók, tükrök, pipák, erszények, cigaretták, noteszkönyvek stb. A bakák örültek a szeretetadományoknak. Némelyik vitéz két kézzel is nyult a papiros zacskó után, jöfélé

„hazait“ sejtve benne. A lövészárók vakondjai talán nem is magának az ajándéknak örültek, mint inkább annak, hogy otthon gondolnak rájuk is. Ez a tudat melegítette fel őket a kemény fagyban. A szeretetadományokat ez idén is, mint az elmúlt évben Gróf *Schönborn* Buchheim Károlyné hozta ki a frontra és csztotta szét a legénységnek. Pont kilenckor érkezett meg Gróf Schönbornné automobilon az ezredparancsnokság elé, ahol *Möller* Károly alezredes, *Sztrazovecz* őrnagy, *Polnisch* kapitány és az ezredtörzs tisztjei várták a vendégeket. A megjelent tisztek valósággal ünnepelelték a nemes szívű hölgyeket.

A ünnepségnek fényét emelte, báró *Kirchbach* Károlyné vezérezredesné, hadseregparancsnokunk nejeének megjelenése. A jótékony-ságáról és szerénységéről híres magyar mágnásasszony segédkezett a szeretetadományok kiosztásánál.

Gróf Schönbornné kíséretéhez tartoztak: *Döring* Emilia és *Wiedermann* Blanka urnók önkéntes vöröskeresztes ápolónők, vásárosnaményi *Eötvös* Sándor ny. őrnagy és *Hár* főhadnagy vöröskeresztes főmegbizott.

A hölgyek végigsétáltak az ezred frontja előtt, majd érdeklődéssel néztek meg néhány legénységi szállást, konyhát és aztán megkezdődött a szeretetadományok kiosztása. Szép libasorban jöttek sorra a derék *Ludwig* bakák. Mindenki megkapta a maga csomagját.

Ebédre az ezredparancsnokság hívta meg előkelő vendégeinket. Az ebéden az ezredtörzs tisztjein és a zászlóaljparancsnokokon kívül a század és géppuskás parancsnokok is részt vettek.

Az első felköszöntőt *Möller* alezredes mondta a megjelent jótékony hölgyekre.

A beszédre *Eötvös* őrnagy válaszolt röviden. Éltette a hatvanötös ezredet.

Ebéd alatt az ezred házi négyese és *Kakas* cigányprimás teljes zenekara felváltva koncertezett. Ebéd után még több mint két óráig együtt volt az egész társaság a lehető legjobb hangulatban

Körülbelül három órakerültek illusztris vendégeink autóba és az ezred tisztikara, valamint legénységének lelkes éljenzése közben távoztak.

*

— **Möller alezredes áthelyezése.** Ő cs. és apostoli kir. Felsége *Möller* Károly vezérkari alezredes, a cs. és kir. 65. gy. e. kötelekébe helyezte át. Az áthelyezés mindenütt általános örömet és lelkesedést keltett, hogy ezáltal már *Möller* alezredes is igazi, vérbeli hatvanötös lett és büszkeséggel tölt el bennünket, hogy a halvány-piros paroli felkerült az ő zubbonyára is.

Möller alezredes áthelyezése alkalmával a következőket adta napiparancsba:

„A hatvanötösökkel hat havi súlyos küzdelemben egybeforva, örömmel adok kifejezést, hogy most már bensőségesen ahhoz tartozom.“

— **Nöhring tábornok a hatvanötösökhöz.** A rezervába-vonulással egyidejűleg a 65. gy. e. kilépett a *Nöhring* tábornok által vezetett hadosztály kötelekéből. A tábornok ez alkalommal a következőkben bucsuzott hatvanötöseitől:

„Több mint három havi nehéz, odaadó szolgálat után a 65. gyalogezred kilép divízióm kötelekéből.

Elismerésemet fejezem ki az ezred tisztjeinek és legénységének teljesítményeiért, különösen a mi a vadászszázadot illeti.

A legmelegebb kívánságaim kísérik az ezredet további dicsőséges útján.

Nöhring, vezérőrnagy.“

— **Cimképünk.** Mostani számunk cimképét és összes fejléceit *Mühlbeck* *Károly* hírneves festő-művész és illusztrátor készítette a „*Ludwig-baka*“ számára. A művészt ezredünkhöz kedves emlékek fűzik.

— **A régi divizió nál.** A rezervába vonulással egyidejűleg ezredünk ismét régi divíziójához osztatott be, amelynek ezidőszereint Aust vezérőrnagy a parancsnoka. Régi divíziókhöz sok kedves emlék fűz bennünket és jól esik a viszontlátás. Reméljük, hogy a siker és szerencse fog működni továbbra is divíziónk munkájához.

— **Kinevezés.** Ezredparancsnokságunk tart. zászlóssá nevezte ki Dicső Zoltán többszörösen kitüntetett szakaszvezetőt. Az új zászlóst Sztrazsovecz őrnagy szívélyes szavakkal üdvözölte a tisztikar, Tudja Géza hadnagy pedig a bajtársak nevében ünnepelte. Dicső, egyike ezredünk legderekabb, kötelességtudó katonájának.

— **Előléptetés.** A legutóbbi napiparancs értelmében Neuwelt Miklós önkéntes szakaszvezető — hadapródjelöltté lépett elő.

— **Szabadságon vannak:** Braun János főhadnagy, Petrik József, Gergely Imre, Hrabár Gyula, dr. Bartos Mihály, Kálmánczy Ernő és Dicső Zoltán zászlósok.

— **Kimutatás sebesültjeinkről és kórházba leadott betegeinkről az 1916-ik évről.** Érdekes statisztikát állított össze Dr. Weisz Géza ezredorvos az ezred segélyhelyeinek múlt évi működéséről. A kimutatásból kitűnik, hogy a lefolyt évben ezredünkben járványos betegségek csak szóróványosan fordultak elő és hogy a sebesültek száma az ütöközetek méreteihez képest aránylag elég csekély. Összesen 1389 sebesültet láttak el segélyhelyeinken. Természetesen június hónapra esik a legtöbb sebesült (519), utána augusztus vezet (343). Julius hónapban 157 és áprilisban 149 (Popowa és Gipszarka) volt a sebesültek száma. A legkevesebb sebesülés február havára esik (10). Érdekes a betegstatisztika is. Összesen 1260 beteget adtak le orvosaink a különböző kórházaknak. Nagyobb számokkal szerepelnek itt a bélhurutos, influenzás, rühes és furunkulózisos megbetegedések. A tüdőgümőkör is meglehetősen nagy számmal szerepel (77) és sajnos

a vérбай is elég gyakori (42). A legtöbb beteg június havában került kórházba.

— **Mozi a Felden!** Nem hiál a mondja számos otthoni, aki irigyeli a sok jót, amit a harctéren élvezni lehet, de ő maga semmi áron nem óhajt az élvezőkhöz szegődni, hogy a harctéren minden van, ami jó és pompás. — Valóban! A mozi és abból a jó műsor sem hiányzik. B... faluban a 48. rezerva divízió tábori mozi rendezett be egy tágas és kényelmes csürben. A mozi címe: *Wander-Lichtspiele*. A pompás műsor három naponként változik. A mozi műsora: január 7—10-ig: 1. Messter hét (hírek). 2. Bölcke kapitány. 3. A kitalált. 4. Szeplő herceg. Jan. 11—13-ig. Messter hét (ujdon-ságok). 2. Tüdő ur elvesztette a feleségét. 3. Genua (természetes). 4. Fagyos szerelem. Az előadások este 6 és 8 órakor kezdődnek. Belépti díj: tisztéknek 50 pfennig (70 fill.), altisztéknek: 20 pfennig (30 fill.), civileknek: 50 pfennig. Harminc hónapnak kellett eltelnie, hogy a hatvanötösök a harctéren is élvezhesék a népszerű mozi.

— **Sylvester est.** Sylvester estéjét igen kedélyes és derült hangulatban töltötték el tisztjeink. Az ezredparancsnokságon egybegyűlt tiszteket Möller alezredes beszéddel üdvözölte. Mivel sem volt kisebb a jókedv és vígság a zászlóaljparancsnokságok étkezéjében egybegyűltek között és az egyes századparancsnokságoknál rögtönzött sylvesteri lakomákon. Nem maradtak el a szokásos újévi toasztok s a poharak koccintása többek között az utolsó háborus évnek és a békés új esztendőnek szállott.

— **Üzlet — üzlet.** A Hilfsplatz daliás szanitéz zászlósai egyik unalmas téli estén kávé, kompót és kártyát kértek László Ede főhadnagytól, élelmező tisztüktől. László természetesen hallani sem akart a kérés teljesítéséről. Szó nélkül begombolta lila, gazdász bőrkabátját és feltette sárga sapkáját kék fejére és rágyújtott egy barna szivarra. Pár nap mulva László főhadnagy codeint karbólt és cocaint kért a Hilfsplatzról. A válasz rövid volt:

Kavéért — carbólt
Kompótért — codeint
Kártyáért — cocaint!
Különben nincs üzlet!

Mondanunk se kell, hogy a csereüzlet rövidesen megtörtént.

— **A tábori ezred megörökítése.** Rezervában lévén az ezred, figyelemreméltó gondolat volt tehát a tábori ezredet január elseji fennállásában fényképekben megörökíteni. A képek el is készültek. Külön a tisztikarról, a parancsnoksági törzsekéről és külön képek az egyes századokról és osztályokról. Az ezrednek eme maradandó emlékei béke idejében tisztí étkezdeink falait fogják ékesíteni.

— **Szent-egerek.** Galiciába kellett jönnünk megtanulni, hogy az egér is szent állatka, nem csupán az elefánt és az Irisz madár, ahogyan azt az egyiptológusok és egyéb történet buvárok tanítják. Mert a csujesek semmi áron nem volnának rávehetőek, hogy egy egérkét elpusztítsanak. Ilyen körülmények között nem csoda ha ezek annyira elszaporodtak, mint Budapesten a poloskák. Mikép a főváros legelölkeőbb szállodájában lehet az utóbbiakkal találokzni, ugy a legdiszesebb csujes házban feltalálható a galíciai szent állatka, a melyeknek a szentekre tekintet nélkül most órája ütött. Folgik a pusztítás nagyban és kicsinyben. A legfurfangosabb fogdosó mesterségeket eszeltek ki bakáink, hogy a pusztítás művelete minél sikeresebb legyen. És folyik is a legnagyobb sikerrel, mert például egyik tiszt lakásában, kerek egy hét leforgása alatt, 27 egérke szép reményekre jogosító fiatal életének vetettek véget a kiméletet szentek iránt sem ismerő — egérfogó!

— **A vadászszázad története.** Ezredparancsnokságunk megbízta Diez hadnagyot a vadászszázad történetének megírásával. Diez hadnagy a megbízás kiviteléhez már hozzá is látott. A kis történet tel fogja ölelni a vadászszázad életét megalakulásától kezdődőleg a legutóbbi vállalkozásokig. Hogy a kis és értékes munka minő formában kerül a nyilvánosság elé, ezideig még nem történt intézkedés.

— **Egy kis statisztika.** Az ezredparancsnokság a minap állított össze az ezredről nemzetiségi alapon statisztikát. A magyarság természetesen tulsúlyban van. A statisztika szerint a 65-ik gyalogezeredben:

Magyar	75·6 százalék
Ruthén	8
Tóth	7
Lengyel	3·7
Német	3·4
Cseh	1·7
Román	0·4
Olasz	0·2

Felekezet szerint ilyen az arány az ezredben:

Róm kath.	33·6 százalék
Református	31·5
Görög szertartásu r. kath.	24·5
Izraelita	9·4
Evangelikus	1
Görög keleti	—

— **A második zászlóalj** egyelőre különvált az ezredtől, a mennyiben egy szomszédos faluba költözött át, amely ezredünkötől körülbelül 4 kilométernyire fekszik. Az áthelyezést a szállások kevés és szűk volta tette szükségessé.

— **Kirándulások.** A harcteret nem szabad mindig egy komor és szomorú valaminek elképzelni, mert a harctéren néha — habár nagy ritkán — kirándulni is lehet. Így például bakáink ezidőszertint századonként rándulnak át K galíciai városba, még pedig nem is gyalog, hanem a büszke vonaton — fürödni. Az egy napos kirándulásról tapasztalatokban gazdagon, kellemes emlékekkel telten és ami a legfontosabb — tisztán térnek haza katonáink, akik egybehangzóan azt állítják, hogy K ba rándulni nem tartozik a legrosszabbak közé.

— **Tábori posta 92.** Ez a szám elválaszthatatlanul fűződött a hatvanötös regimenthez. Hosszú hónapokon, sőt éveken át ez a postaszám kísért bennünket jobban-rosszban egyaránt. A múlt év szeptember havában meg kellett válnunk annyira megszokott számunktól és a 92 helyett 44 lett a hatvanötösök postaszáma. Most, hogy ismét régi divízióinkhoz lettünk beosztva, visszakap-

tuk természetesen régi tábori postánkat is. Hozzátartozóink tehát ismét a kilencvenkettes közvetítésével fognak velünk érintkezni, amely már annyi örömhirt hozott hazulról a hatvanötösöknek — Persze illő dolog, hogy a válaszerceiben köszönetet mondjunk a 44-es posta vezetőségének, amely mintaszerű pontossággal és gyorsasággal bonjolotta le a 65-sök levél- és csomagforgalmát.

— **Ezredfürdő.** A galíciai falvak nem lévén gőzfürdőkkel berendezve, ezredünk kénytelen tehát ilyeneket létesíteni. Jelenleg is épül egy ezredfürdő olyan hatalmas méretekben, hogy egyszerre 150 ember fog fürödhetni és egy nap alatt 300 ember fog a tisztaság első követelményeinek megfelelni. Persze nem kell óriási medencékre gondolni, hanem tusok fogják katonáinkat tisztára mosni, amelyekből tizenkettő fog rendelkezésre állni. A fürdőben száraz, forró levegőjű kamrák készülnek, hogy a fürdőzők magukat sok mindentől telenítsék. A fürdő: Karls-Bad (Károly-fürdő) nevet kapta.

Károly csapatkereszt. Ezred-parancsnokságunk már utatást adott az egyes alosztályoknak a csapatkeresztre igényjogosultak névjegyzékének betérjesztésére, amelynek e hó tizedikéig meg kell történnie. A csapatkeresztet egyelőre csak azok fogják megkapni, akik legalább egy ütközetben ténylegesen résztvettek és legalább tizenkét hetet a tűzvonalban töltöttek.

— **Időjárás.** Hiába jósolnak a naptárak és hiába jeleznek a meteorológiai intézetek, a galíciai változékony időjárást még két órára sem lehet megbízható pontossággal prognosztálni. Ha nem volnánk január havában, azt kelene hinnünk, hogy már április hava köszöntött be. Akkora változatosságot azonban, mint amint a galíciai időjárás felmutat, még a legszeszélyesebb április sem képes produkálni. Hűvös a reggel, délelőtti uzsonna tájt már süt a nap, délre csatagos iszappá vedlik a megfagyott rög. Délután újra elbukik a nap, hull az eső, vagy hó — egy , a kettő közül minden esetre — este már fagyos szél fú és keményre szárítja a

szar. Egyik nap akár nyári ruhát ölthetnénk, a következőn már nem vagyunk képesek elegendő bundát szerezni, hogy megóvjuk fázó testrészeinket a dermesztő hideg szétől. A legkisebb hőmérséklet ezideig — 16 Co — a legmagasabb + 8 Co volt. A sok kellemetesség mellett lassanként az időjárás szeszélyével is megbarátkozunk, mert hiszen nem teremthet olyat a nap, amit mi megszokni ne tudnók.

— **Angol békefeltételek.** A „Ludwig baka“ berlini tudósítója mértékadó helyről szerzett értesülése alapján a következőkben közli ama állítólagos békefeltételeket, amelyeket az angol miniszterelnök, Lloyd George támaszt a németekkel szemben:

— Németországnak vissza kell adnia az elfoglalt területeket, ellenben Anglia megkapja a meghódított német gyarmatokat. — Franciaország megkapja Elzász-Lotharingiát, Belgium — Luxemburgot, Oroszország Konstantinápolyt.

A Központi hatalmak tíz milliárd fontnyi hadikárpótlást fizetnek.

A Hohenzollern dinasztiát, illetve a német császárt detronizálják, ugyszintén. Ferdinánd bolgár- és Konstantin görög királyt...

Hát szépnek szépek a feltételek, de ha meggondoljuk, hogy nem az angolok győztek, — talán mégis egy kicsit soknak tűnnek fel.

Olvassuk és terjesszük a „Ludwig-bakát“ ismerőseink és hozzátartozóink körében. A Ludwig-baka hű tükre a hatvanötösök életének, állandó tudósítói útján kimerítő híreket közöl az otthon pótzászlóalj és menetalakulatok életéről. Beszámol mindenről, ami a hatvanötösöket és hozzátartozóikat érdekli. A „Ludwig-baka“ mindenkor a küzdelmes napok legértékesebb emléke lesz.

Német vaskereszt. A német császár Ó Felsége a 2. osztályú vaskeresztet adományozta *Thanhoffer Lajos* tartalékos hadnagynak. A külömben igen szerény és hallgatólag tisztnek értékes kvalitásait csak a nyári harcokban fedezte fel ezredünk. Hosszu időn

át a hősi halált halt *Müllner Ferenc* főhadnagynak volt szakaszparancsnoka és a jazlowieci Stellungban alig sejtette valaki, hogy a vakmerőségig bátor, többszörösen kitüntetett hadnagy német csapatok kötelékében is ezredünknek.

Ó cs. és apostoli kir. Felség a katonai érdemkereszt 3. osztályát adományozta a hadiékítménnyel *Becske Kálmán* főhadnagynak, az ellenség előtti vitéz magatartásának elismeréséül.

Másodizben *Signum-laudist: Fésűsi András* főhadnagynak;

Signum laudist: Lax Arthur főhadnagynak és *Keresztessy Sándor* hadnagynak.

Csak egy éjszakára

— Szabados Gyóni Géza után. —

Csak egy éjszakára küldjétek ki őket
A svarmliniába, az élelmezőket,
Csak egy éjszakára:
Akkik azt hirdetik, hogy nincsen már borunk,
Amikor dohányt vár epedve táborunk
És snapszért kiált a sok száz szomjas torok
Hol vagytok akkor trenyákok, ha a bendő korog?

Csak egy éjszakára küldjétek ki őket
A tréhuszárokat, a malaclesőket,
Csak egy éjszakára:
Mikor siketítően bõgni kezd a gránát
S úgy nyug a véres föld min'ha gyomrát vágnák,
Ilyenkor, ha kérded: van-e dohány és snapsz?
Tótziherre veszem, mindent rögtön megkapsz!

Küldjétek ki őket csak egy éjszakára
Hogy emlékezzenek az anyjuk kinjára,
Csak egy éjszakára
Lesz megint tiszta bor, tokaji és asszu
Nem eszi meg akkor hordóinkat a szü
Lesz majd turó, sajt, szalonia, kolbász lében
Ha begyullad egy kicsit a „trenyák lében“

Csak egy éjszakára küldjétek ki őket
A svarmliniába az élelmezőket
Csak egy éjszakára:
Lesz akkor élelem, kenyér mellé kompót,
Jó lesz a menázs, hogyha eddig rossz vót,
Nem lesz majd a cwiback petróleum szagú
És eztán nem nyomja már fejünket a bú

A kézirat.

A Ludwig bakába a hatvanötös gyalogezred minden tollforgató harcosa ir, de kéziratot kívárni tőlük lehetetlen. A szerkesztőnek magának kell a kéziratokért szaladgálni, sokszor pedig ott a helyszínen kell megvárni, míg a költő kikölti termékét. A napokban Dér dr. segédorvoshoz állítottam be kéziratért Dér dr. éppen a notesze fölött gubbasztott. Itt Költött.

Én Szervusz Miska. Eljöttem a kéziratért . . .

Ó: Milyen kéziratért?

Én: Hát amit a Ludwig bakába ígértél

Ó: Hja . . .! Ép most írom (mosolyog.)

Én: Mit mosolyogsz . . .

Ó: Semmit . . . Foglaj helyet Hehehe. A frászkarikáját Hehehe

Én: (leülök) Te nevensz, de nekem egy csöpp nevetni valóm sincs. Itt állok lapzárta előtt és nincs kéziratom

Ó: Rendicsek (ir.) Hehehe . . . mindjárt kész leszek

Én: (egy regény olvasásához kezdek.)

(Szünet.)

Én: (egy óra múlva) Nos?

Ó: Mit nos? Kész vagyok (nevet.)

Én: Halljuk.

Ó: (olvas) Volt nekem egy daruszörü paripám (nevet) Hehehe.

Én: Mit nevensz?

Ó: (még jobban nevet) Hihhi . . . hi hi . . . Ez az idea olyan kitünő kérlek alássan

Én: Mi van ezen nevetni való?

Ó: (az oldalát fogja.) Hahaha . . . Volt nekem egy daruszörü . . .

Én: Hát olvasd tovább . . .

Ó: Nem lehet ez örület . . . direkt örület hihihhi

Pompás egy téma

Én: Azon nevensz, hogy volt neked egy daruszörü lovad? No hallod Miska . . . ezen én nem találok semmi különös mulatni valót És kérlek

Ó: (görcsösen nevet.) De hát ez örület ne öl meg hehehe

Én: No de kérlek elég volt olvasd tovább

Ó: (olvas.) Volt nekem egy daru szőrű hihihehehe.

Én: (türelmetlenül) Eh kérlek, add ide azt a kéziratot majd én elolvasom. (Kiveszem a kezéből a papirost.) De de hisz itt nincs is több mint ez a pár szó mindössze, hogy „volt nekem egy daruszőrű paripám“ Hát tovább nem jutottál?

Ó: (kacagva). Ne he he hem

Én: (dühösen.) De hát akkor miért neveltél ennyit?

Ó: (fuldokolva a nevetéstől.)
Ép . . . pen . . . ezért neveltem . . .
Hehehe Hahahe . . . hihihihhi
(a nevetéstől elájul)

— m —

Tábori makámák.

I.

Egy Maródi halálára.

Istenem, Istenem
A lelkemen
Bús gondolatok viharzanak végig.
Hogyan megyen segélyhelyen
Maród a halálba
Lehetetlen!?
De tény
Mert a szegény
Óreg, tauglich volt
„Fáj mindenem“ — szól gyengén,
És máris — meghalt

II.

Lovam és a cipőtalp.

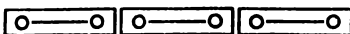
Hát
Volt nekem is tüzes paripám
Ki futott árkon-bokron át.
De
Egy szép napon kimult.
Mert szegénynek volt egy nagy [pecche].
Milyen kár!
Nem baj! Nem fontos! Hisz [lovacsám,
Mint cipőtalp most is velem jár.

III.

Az öreg népfelkelő keservei

Jön előre, világért sem lankad
Az öreg népfelkelő.
A nap sem jött még elő
Máris fut a rumuny, fut mint a vad
Nézi merre van kelet
Sóhajtvá szól: Isten veied
Bukaresti és Rimnicul-Sarat.
Ejnye komám
Ez a román
Szól az öreg, úgy szedi a lábát
Hogy már el is hagyta Brailát
Ja könnyű neki
Ó még teheti
Mert hisz a legénysége *standbeli*.
Hej ha én **most** volnék benn a [standba'
Nem lóghatna úgy el ez a banda.

Deres.

Körkérdés.

Melyik volt háborus életének legforróbb napja?

— Őszinte vallomások.

1914. augusztus 28. Azoknak a hatvanötösöknek akik Hopkie-nél velem együtt harcoltak — nem kell e nap „forró“ voltát bővebben illusztrálnom. Azoknak pedig akik nem voltak ott, ugysis hiába magyaráznám.

Hegedüs, főhadnagy.

1914. október 18. Rudniknál, amikor Blosche Henrik kapitány parancsára egy orosz sturmot megelőzőleg a konuhákat a rajvonalg vezettem. A nap nekem „forró“ volt, de ami a fő, a legénység megkapta aznap is a menázsiját.

Katona, főhadnagy.

Amikor Fassinger kapitány megsebesült és négy órán belül háromszor kellett „feuerüberfall“-t csinálnom az összes gépfegyverekkel. *Liskó, főhadnagy.*

— A Hilfsplatzon esett meg velem az eset. Valami igen nagy bajom lehetett, mert még a térdkalácsom körül is egy telefon-dóznival hallgatóztak. Egy-kettőre sikerült megállapítani, hogy gyomorvészes ember vagyok. Rá-hagytam. Hát legyenek az. Elvégre

egy kis jó gyomorvész néha nem rossz. Különösen ha az ember jól ki akarja magát aludni. És most itt következik az én „forrósággal“ elegyes kálváriám. Behozzák délben a menázsit. Csipetke-leves, rántott csirke, megolyasvalami furfangos tészta, amit szopni is lehet. (Az én gyengém.) Olyanokat pislogtam mint a rimóci nyul. Egyszer csak nekem ront Dér Maxi. Az a mérgekverő, bájjtal kotyvasztó. Rémülten ragadja meg a kanalam: „Hadnagy ur, az Istenért!! Hisz Ön a halál fia!“ S egy erélyes gesztussal elkezd a tuskés vörös bajusza alá hányni az én finom, uri gyomromba való menázsimat. Meg voltam mentve, de a gyomrom az most igazán fájt. Este azután Maxi barátom ismét „életmentő“ kísérletekkel közeledett. De erre már dühbe gurultam. „Te tudó! ordítottam, hogyne volnék beteg a gyomromban, ha ezt a fáin csirkét mindig te akard bekebelezni . . . Emlékszem rá, hogy a jogos düh miatt nagy volt a lázam. Ugy viharzott le s fel bennem a *forróság*, hogy majdnem beteg lettem. Hát azért jön az ember a Hilfsplatzra, hogy elszedjék a makk-egészségét?”

Vojthó, hadnagy.

(A többi válasz a jövő számban.)

Tábori mozi.

(Szerkesztőségünk elhatározta, hogy addig is, amíg a saját erőnkől sikerül egy igazi hamisítatlan 65-ös „Feld-Mozi“-t felállítani, gondoskodik azon szövegek megírásáról, melyek a Ludwig bakák egyes kiváló fegyvertényeit megörökítik az utókor számára. Kérjük tehát az olvasót, hogy ezen rovat olvasása alkalmával *hunnya be a szemét* és a történetet képzelje el filmen lejátszva — saját lelki szemei előtt.)

I.

Halászkülönítmény.

Jajgat a muzska. Nem fontos!

Panama az egész.

(Humoros. 50 lépés az ároktól.)

A világháboru harmadik esztendőjének tizedik hónapjában,

egy ködös napon délután 5 óra-kor Guc hadnagy megegyeszer alaposan átmustrálja a 20 izmos halászt, úgy is mint egyént, úgy is mint gyanánt. A kötelességnek, a bátorságnak, a hirnévnek virágos szőlőmait illatos bokré-tába kötve össze, meglocsolgatva azt a kitüntetés bódító nektárjával, a bokrétát a fiuk orra alá tartja. A fiuk megszédülve a bódító illattömegtől háromszoros éjlenbe törnek ki.

2.

Guc hadnagy elégtelen tekint maga elé s már látja a ködből kibontakozni az ezredparancsnokság ujólagos írásbeli elismerését és látja a ködön át feléje közeledni az elismerés külső jelvényeként a Vörös-keresztes diszjelvényt

Mégegyeszer megrázza a kis csapatot vezető Kisch őrmester kérges tenyerét s utnak indítja a derék halászokat. A ködben lassan elvész a kis csapat, már csak a hosszú rudra erősített muszka-fogó horog alig hallható zörgése sejteti, hogy messze járnak.

3.

A kis csapat elfoglalja helyét a főállás — árkában és a felsőbb parancsra még planirozatlanul hagyott lőréséken, a szolgálatban levő egyének *kidugják horgaikat* úgy, hogy a kenyérbél, kávékonzervából és más efféle hasznos enni- és innivalókkal megrakott horgok a két drótakadály között várják a szerencsétlen — muszkákat.

Derék halászaink vártak egy óráig, vártak másfél óráig, sőt két óráig. Semmi eredmény. Nihil, nyic, nyéma nyic, sickó zabráli moszkáli.

A muszkák a horgokról elzabálták a csalatkeket . . .

Halálos csend, ujjabb kinos várakozás.

— *Előre!* — kiáltja az I-ső Baonhoz közelálló halászkülönítményi járőrparancsnok helyettes. A kis csapat csodás gyorsasággal bevonja horgait s elfoglalja helyét drótakadályunk legkülsőbb zónája mögött, miáltal horgaik már az ellenséges lőrésüket csapodják s az éhes muszka járőrök

orrát csiklandozzák. De lépre egy sem megy.

4.

Őrmester Kisch látván, hogy ma alig lesz eredmény s így talán még sem lehet a muszka fogolyra éhes közvélemény elé be-rukkolni, ennél fogva előveszi józan eszét — hogy a hirnév is megmaradjon, meg a muszkának is kára legyen kiadja a parancsot: abtrét az élelemnek a horogról és kukorica gránáttal felszerelendő . . . Explodálás után háromszoros éjlen és háromszoros jajkiáltás!

A kirándulás pompásan sikerült. Az állásban levő bakák háromszoros hurrával dicsőítették a vitéz halászokat.

Mindezek után nagy csend az egész vonalon.

5.

Éjjel 2 óra. A kis csapat bevonul álláspontjára.

Guc hadnagy már nehezen várta őket. Kisch őrmester leadja jelentését: „Muskák tulerőben, állásuk megközelítve alaposan megkukoricázva, eredmény borzasztó jaggatás, valószínűleg nagy veszteség részükről, mi hiány nélkül tértünk vissza.”

Kikukoricáztunk a muszkákkal!

Guc hadnagy meghatva nézi fiait. Kezével legyint s a szokásos „*nem fontos*” kijelentés hagyja el ajkát. Majd rágyujt egy szivarra s szinte önkéntelenül mondja: — Panáma az egész!

Abtretien!

Nyl

A KIS KÁDER.

Mi újság Szatmárnémetiben? (Saját tudósítónktól.) A pótzászlóalj körül minden csendes. Nincs semmi szenzációs hír. Nagy a drágaság, nincs se szivar, se cigaretta és csunya az időjárás. Alig van otthon hatvanötös tiszt. A „Ludwig baka” előző számában említett tisztéken kívül Szatmárnémetiben van Hábel Gyula hadnagy, Werner Manó zászlós, Tamássy Kálmán hadnagy. A pótzászlóalj orvosfőnöke: Dr. Fodor Oszkár népfelkelő segéd-

orvos. Melléje Bársony Jenő szan. zászlóst osztották be.

A szatmárnémeti üdülő osztag parancsnoka Kostke Miksa alezredes. Az orvosi teendőket Blau Károly szan. zászlós látja el.

Hol vannak tisztjeink? Palliardi Alfréd őrnagy, aki Jaslowiecen a II. zászlóalj parancsnoka volt rövid ideig, ez időszertint hadkiegészítő parancsnok Esztergomban. Günther Karoly kapitány a pozsonyi katonai főreáliskola tanára, Greiner Béla kapitány pedig a besztercei hadkiegészítő előadója. Nikolovszky Károly főhadnagy a F. T. L. Nr. 6-nál a tiszt kiképző osztagnál nyert beosztást. Frint János főhadnagy a 23. repülő századnál gyarapítja a halvány piros parollik dicsőségét. Klein Jenő főhadnagy a tizenötös gyaloghadosztály törzsszázadának parancsnoka. Lax Arthur főhadnagy pedig a 3. hadsereg élelmezési osztályának vezetője. Fésűs András főhadnagy parancsörtszt a 30. dandárnál, Juhász Lajos hadnagyot a fischamendi repülőgépgyárba vezényelték.

A tábori ézred egyik legkiválóbb tisztje Spiegel Izsó főhadnagy ezidőszertint a 8. hadtestparancsnokságnál parancsörtszt.

Sebesült és beteg tisztjeink.

Kraumann Ede ezredes — aki súlyos szivbaja miatt hagyta el a nyár folyamán az ezredet — ezidőszertint a bártfai tiszt üdülő otthon parancsnoka. — Thanhofer Lajos hadnagy sebéből gyógyult és M. G. kurzuson vesz részt Fuzinén. Dr. Burger Dezső főhadnagyot a Pajor szanatóriumban, Téglássy Béla hadnagyot a nyiregyházi tart. kórházban, Rác Ernő hadnagyot pedig lábsebeivel a kassai tart. kórházban gyógykezelik.

Betegben eltávozott tisztjeinket a legkülönböző helyeken ápolják: Berán Ferdinánd főhadnagyot a soroksári-uti hadikórházban, Gáthy Dani főhadnagyot a budapesti klinikán, Vári Sándor és Szöbel hadnagyokat a budapesti zsidó-kórházban, Löcherer Béla zászlóst a szatmárnémeti rezervespítalban.

„Szabó Lajos hadnagy Trenčenteplitzben, végzi reumaellenes kuráját.

A hírek valóságáért nem vállal felelősséget a szerkesztőség.

* **Vaklárma és alárm a második században.** Még a Bysztrica melletti állásban történt. A második század telefonistái egyik nap reggelén megdöbbenéssel és nem kis izgalommal állapították meg, hogy az oroszok tromliznak. A telefonisták egyike így adta elő az esetet:

— Éppen a reggeli fekete kávémát ittam, amikor erős, állandó dörgést — menydörgésszerű dörejt — hallottam. A dekkungom faláról csak úgy hullott a föld a nagy rezgéstől. Ablakom törött üvegei is megremegtek. Rögtön alaromot avizáltattam az ordonnókkal.

Csak, amikor már minden baka a lörésnél lövése készen állott sült ki, hogy nem az oroszok tromliztak, hanem Vajthó hadnagy kissé *hangosabban magyarázott* valamit a figyelő posztoknak. Az alárm mindenesetre nagyszerűen sikerült.

Itt jegyezzük meg, hogy mozgalmam indult meg az ezredben, hogy Vajthó hadnagyot értékes, aranyat érő hangjára való tekintettel — *felmenték* a katonai szolgálat alól.

* **A tisztiszolgák leváltása.** Értesülésünk szerint, ha a háboru még sokáig tart, az összes tisztiszolgákat leváltják és helyettük önkéntesen jelentkező szobalányokat alkalmaznak. A hír még megerősítésre szorul, de annyit már most is konstatálhatunk, hogy a terv úgy a tiszték, mint a háziasszonyok körében meglehetősen konsternációt keltett. Az eredeti terv szerint 18—32 éves szobalányok a stabsoffizierek és 32—42 évig a subaltern tiszték mellé kerülnek.

* **Az adjutáns szerencséje.** Az első zászlóalj telefonján jelenti tudósítónk: Ezredünk közszerepetben álló, népszerű zászlósadjutánsát Schwartz Sándort öríási szerencse érte. A Dörge Frigyes bankház leszerződtette őt háboru utánra kettős könyvelőnek havi 240 korona fizetéssel és 1 és fél százalékos renumerációval. Schwartz zászlós már előre megcsináltatta a névjegyét, amely így hangzik:

Schwartz Sándor
cs. és kir. örökös zászlós
Dörge Frigyes bankár
adjutánsa.
Budapest
Telefon: József - titá - titá.

A többszörösen kitüntetett zászlósban igen jó munkaeerőt nyer Dörge Frigyes, csak félo, hogy rövid pár hónap mulva a bankház is — retablizozásra fog szorulni

Szilveszteri pohárköszöntő.

Uraim! Az új esztendő küszöbén reméljük, hogy ezen év meghozza számunkra a várva várt békét, mely ugyan mindnyájunkra nézve újból csak ismét munkát jelent és talán sokkal terhesebb munkát annál, mint amilyent a háboru alatt végeztünk. Épp ezen megváltozott munkakör hozta magával, hogy legtöbbször oly sajátságokat vettek föl a háboru hosszú tartama alatt, hogy feltétlenül szükséges lesz, hogy ezen tulajdonságaikat ne vigyük vissza újra a békés életbe, különben — ugyebár Kabáczy dr. — sokszor összeütközésbe kerülne a büntető törvénykönyvel is?

Vegyünk azonban egypár példát

Itt van az ezred kedvence Pubi hadnagy, aki 1916-ban három kitüntetést kapott, s most még azt hiszi, hogy békében is így fog ez

menni. Polnisch kapitány urnak is le kell majd szoknia egy kedvence foglalkozásáról. Nem telefonálhat majd naponkint 2—300 izben. Odahaza felemelték a telefondijakat. Legjobban meg lesznek azonban akadva a tartalékos urak, ők teljes szívvvel és lélekkel végezvén katonai teendőiket oly tulajdonságokat szereztek, melyek súlyos összeütközésekre vezethetnek.

Itt van a mi gránátos osztágunk parancsnoka: László Árpád főhadnagy, aki civileletében mint gyáros igen hasznos dolgokat állít elő. Ugyan mit is szólna hozzá az igazságszolgáltatás — ugyebár Kabáczy — ha ő az éppen sztrajkoló munkásai közé, az örökre „zsákjában” hordott két kézigránátját odavatné?

Hegedüs főhadnagy a háboru alatt vad lovas lett, mi lenne abból, ha ő még a hivatalába is a lépcsőn fel, lóháton járna.

Itt van még a mi ezredorvosunk, ki békében főleg járásorvos, azonban amellet még az orvostudományak egy ágát műveli különösen: a szülészetet. Ezt azonban a háboru alatt igen különleges módszerrel, amennyiben mint a nyáron is egy menekült asszonytól, a műtétet erdőben, szénaboglyán végezte természetesen megfelelő nézőközönség jelenlétében. Neki határozottan ajánlom, hogy térjen vissza a műtőasztalhoz, s ne kívánjon nézőközönséget, mert ezzel otthoni praxisát határozottan veszélyeztetni fogja. Még másokról is volna mondanivalóm, *egy-ferjeknek* adnék különösen tanácsot, hogy le kell mondaniok a don juani szerepükről, melyet a háboruban elsajátítottak, amelynek — ugyebár Kabáczy — szintén terhes következményei lehetnek, azonban félek, hogy ha ily tárgyra is kitérek a főtisztelendő ur ki fog átkozni

Inkább még egy urról emlékezem meg, ki ugyan orvos, azonban a

háboru alatt olyan szenvedélyes újságíró lett, hogy éjjel nappal az ezred újságján dolgozik, ez Munk főorvos, kinek a háboru után szintén vissza fog kelleni térnie a békében „véres“ orvosi tudományához. Most látom azonban, hogy a mi szülész ezredorvosunk órája 12 órát mutat és ő ezzel ismét egy születésnél volt jelen az 1917 év megszületésénél, a mely egész rendszeren le is folyt, s így az uraknak boldog újévet kívánok! Magyar hazánk és a 65. gy. ezred sokáig éljen!

A Ludwig-baka panaszkönyve.

Telefon: Söhivatal 44—92.

(Ez a rovat olvasóinknak állandóan rendelkezésre áll.)

Kedves Ludwig baka!

Panaszomat talán inkább tudnám elsírni, mint megírni, amennyiben civilben temetkezési vállalkozó vagyok.

Panaszom rövid, de jogos. Arról van ugyanis szó, hogy sokkalom a gratulációkat a megkapott Signum laudisomhoz.

Mindjárt elsorolom, hogy hány-szor gratuláltak nekem egy Signumhoz.

Amikor az ezred beadott kitüntetésre, természetesen nyomban gratulált mindenki.

Röpke négy és fél hónap után megjelent a kitüntetésem egy fővárosi újságban. Mindenki gratulált. Aztán a vidéki lapok hozták a nevemet. Mindenki gratulált újból.

Rövid két hét után megérkezett a Rendeleti közlöny a harc-terre, újabb gratulációkkal.

A kitüntetésem megjelent a napi parancsban. A gratulációktól ezuttal se menekülhettem.

Végül csekély hat hét múlva megjött maga az érem és az oklevél. Hivatalosan gratulált mindenki.

Kérdem én most már szeretettel:

1. Nem hagyhatnók-e el a gratulációkat és a vele járó áldomás fizetéseket?

2. Nem lehetne-e fordított arányban faszolni a kitüntetéseket: vagyis több kitüntetést és kevesebb — gratulációt?

Tisztelettel

Egy gyengén dekorált családapa.

Kedves Ludwig baka!

Mély megilletődéssel kellett konstatálnom, hogy az ezredben az a koholt hír terjedt el újév napján, hogy a Sylvester-esti lakomán, vacsora közben állítólag bartedit akasztottak a nyakamba. Hát ez ellen erőlyesen tiltakozom. A hír minden alapot nélkülöz, mert „Az ezred kedvence“ felírásu bartedlimet — magam akasztottam fel, saját kezűleg.

Gác Pubi hadnagy
a halász-század parancsnoka.

A fővárosi sajtó a Ludwig-bakáról:

A „Pesti Hirlap“ január 6-iki számában a napi hírek közt ezt írja rólunk:

— „Ludwig-baka.“ Egy tábori ujságot küldték be hozzánk; a 65-ik gyalogezred adja ki, a címe: „Ludwig-baka.“ Ivnyi terjedelmű az ujság, kéthetenként jelenik meg, most már a második évfolyamot járja. A füzet változatos és ötletes. Komoly cikkek, humoreszkek, tárcák, versek, hírek a szerkesztői üzenetekig s az apró hirdetésekig megvan minden rovata, oly *gondos és hibátlan*, mintha a szerkesztőség címe nem is a Feldpost volna. Első cikke, mely Károly királyról szól, csupa frissesség. Második cikkét az ezredparancsnok írta, Möller Károly vezérkari alezredes, kit — mint ugyancsak az ujságból olvassuk — a Lipót-rend hadiékítményes lovagkeresztjével éppen most tüntetett ki a király. A hős katona, aki az orosz offenzíva alatt vezette a 65-söket, a béke kilátásait fejtegeti meggyőző logikával, sok emelkedett érzéssel. A tárcsa — a szabadságról szól, a

vers — otthonról, a híreknek két rovata van: az egyik a fronté, a másik a káderé. A legénység számára külön melléklet. Az apróságok, különfélék, szilánkok egytől-egyig kedves, mulatságos katonádomák. *Kitűnő, pompás kis ujság* s nem mindennapi az sem, hogy a kiadóhivatal újabb előfizetést nem fogad el. „Ellenséggel állunk szemben — írja — és előre nem látható események lapunk pontos megjelenését akadályozhatják.“

A „Világ“ is kedves szavakkal emlékezik meg lapunkról:

— „Ludwig-baka.“ Ezen a címen a császári és királyi 65-ik gyalogezred nagyon kedves, nagyon friss és nagyon ötletes, jól szerkesztett lapot ad ki, melyet a lövészárkokban irnak a katonák. Szerkesztője: dr. Munk Artur, az ezred főorvosa. A lapot rajzok ékesítik s tele van hasznos és okos tanácssal, tábori hírekkel. Hogy a katonákat a humor sem hagyja cserben, annak bizonyítására leközzöljük az ezrednek a lapban megjelent heti étlapját. Hétfő: Bableves. Kedd: Bohmensuppe. Szerda: Paszulyleves. Csütörtök: Fisolensuppe. Péntek: Tarka-bab-leves. Szombat: Fehér-paszuly-leves. Vasárnap: Potage á la Julienne aux haricots.

Elismeréssel ír az „Alkotmány“ is:

— „Ludwig-baka.“ A miskolciak háziezrede, a 65-ös Ludwig-bakák tábori ujságot adnak ki, amelynek jövedelme az ezred özvegy- és árvaalapját gwarantálja. Az elevenen megszerkesztett lapocska második évfolyamának első számát Károly király arcképe ékesíti. Vezércikkét Möller vezérkari alezredes írta. Bőséges hirrovaton kívül sok kedves, sikerült karcolat és tréfa teszi változatossá a „Ludwig-baka“ címmel megjelenő tábori ujságot.

Gyarapítsuk ezredünk özvegy és árva-alapját!

65 LUDWIG BAKA

— Melléklet a legénység számára. —

Kedves Ludwig-baka!

Egy szerény felkéréssel jövök. A könnyebb megérthetőség okából azonban kénytelen vagyok kérésemet egy kis úgynevezett hosszú lében megmártogatva kitálatni, hátha könnyebben esik megemészteni.

December 23-án történt.

Vitéz ezredünk csendesen poroszkált a csonttá fagyott jeges erdei uton a rég nem élvezett „békés” Reserva felé. A zuzmárás fehér fenyőerdő csöndje mintha ráborult volna a derék hadfiak lelkére is. Egykedvűen bámészkodtak a minden földi jóval megrakott sűrű járású tréncocsikra.

Egyszerre egy érdekes rakományú szekér-sor kelti fel az általános figyelmet. Legelől egy öblös trén alkalmatlanság telistele karcu, csinos karácsonyfával, majd utána a többi izgatóbbnál-izgatóbb tartalommal. Karácsonyfa-diszek, cukros skatulyák, szivaros ládikák s minden mi „szem s száznak ingere”. Azután jöttek komolyabb dolgok is. Hatalmas, kővér gönci hordók terpeszkedtek szét hosszú libasorban s egy-egy zökkenőnél nagyokat kotyogva ingerelték a szakértői füleket. De mit izgassak tovább? A katona szeme felcsillant s nyugtalan mozgás kélt a kigyózó embersorok között.

— Nini! Csakugyan! Itt van a szép Karácsony! .

Szó szót vált, megered a kérdés:

— Merre, meddig a Jézuskával atyafi? .

Egy kőc-bajuszu öreg nép-

felkelő hatalmasat sercentve eké-
kép derit az ügyre világosságot:

— Eger városa küld egy kis Krisztkindlit az ő szeretett fiainak, a vitéz hatvanas bakáknak a savaromliába! Hadd tudják meg ok is szegények, hogy nem-sokára itt a kis Jézus .

A hatvanötös bakák lemondó-
iag simogatják meg szemükkel a sok drágaságot, azután lehangoltan bandukolnak tovább. Hát az ő számukra nem született a Jézus?

Vigasztalni próbálom őket:

— Lássátok fiuk, mégis csak van igazság a földön! Milyen szeretettel gondolnak mireánk odahaza a szép magyar honban! Várjatok csak. Jön mindjárt a többi koci is. Szabolcsi fiuk, zempléni, hevesi gyerekek csak nem gondoljátok, hogy ti mostohák vagytok. Csak nem hiszitek el, hogy Nyiregyháza, Szatmár, Munkács, Ujhely alábbvaló volna Egernél? Hisz mifelénk is laknak érző szívű emberek, mi felenk is van kalendárium. Tudjátok-e, hogy és mint történt? Én tudom.

— Összeültek a leányegyletbe vagy az uri-kaszinóba, esetleg a megyeházán a jóságos arcu, arany szívű bácsik. Egytől-egyig olyanok, akik szeretnék a hazáért vérüket ontani, de nem szabad nekik. A haza nem engedi. Mind értékes, nagynevű, egészséges piros arcu hazafi. Mintha látnám. A kandallóban vigan pattog a tűz, az asztalon ott gyöngyözik a jó öreg hegyaljai, előkerül a hosszú száru csibuk is. Jóféle szagos verpelétivel tele-tömve. Akad az aszatra egy-két

méter füstölt kolbász is s meg-
ered a tanácskozás.

— Higyjétek el, rólunk folyik a szó. Csak rólunk. Akik bennünket jó szívvvel ide küldtek, a kikért mi itt napról-napra szívesen vérzünk, örömet, meleget, telegomrot akarnak csinálni karácsony szent napjára. Nektek, ti szegény, szellős köpenyű, didergő lövészárki vakondokok Nohát csak várjatok, jön a csiko hozzánk is, nemcsak az egri bakákhoz.

A jó fiuk arcán meglebbent a reményteljes mosoly és vártak. Vártak vártak . vártak.

Kedves Ludwig baka! De most már segítsen ki kinos zavaromból. Ma január hetedike van. Mit gondol, van-e még remény, hogy az én szegény bakáim, a jó zempléni, szabolcsi, beregi fiuk találkozni fognak-e a hazai kis Jézussal. Nem bánjuk már, ha akkorka lesz is, mint a kis ujjam, csak hazulról jöjjön. Onnan Zemplénből, Szabolcsból avagy Beregből. Csak azok küldjék, akik olyan hálásak nekünk, akik olyan nagyon szeretnek bennünket, az ő meleg, puha, családi fészük megvédelmezőit.

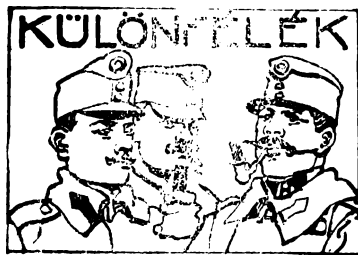
De megálljon csak kedves Ludwig baka. Egy eszmém támadt nagy hirtelen. Mit gondol mégis nem volna jobb, ha talán az egész dolgot nem firtatnók tovább. Mert hát tulajdonképen, minek csináljunk mi azoknak a jó bácsiknak odahaza kellemetlen perceket, amikor olyan csendesen, gondtalanul ülnek, a jó meleg szobában. Meg azután ki tudja, nem kell-e az apró pénz az esti kalábriászra? Mi pedig

igazán ellehetünk egy — két — három esetleg négy karácsony nélkül is.

No, akkor bocsánat, hogy találkoztunk!

Kelt levelem Tábori posta 92. 1917. év januáriusában.

Vajthó Tivadar, hadnagy.

— **Katona otthonok a Fron-**ton. Mint őszinte örömmel értesülünk, Ó Felsője Károly király kívánságára rövidesen felállítják mindenütt a különböző harctereken az u. n. Katona-otthonokat. A Katona otthonok célja az, hogy a legénységnek kellemes meleg otthonot biztosítsanak, ahol szolgálton kívül megtalálhatja nemcsak testi pihenőjét, hanem szellemi táplálékát is. A szellemi táplálékon kívül gondoskodik a hadvezetőség arról is, hogy a katona otthonból sohasem hiányozzék a párolgó tea és egy kis felesleges harapnivaló. A Katona otthonban napi és képes újságok állanak majd a legénység rendelkezésére és érdekes olvasmányok is fognak hiányozni. Az eredeti terv szerint nemcsak a rezervában, hanem a Stellungban lévő legénység részére is Katona-otthonokat állítanak fel.

— **A vörös kakas.** B... n faluban ahol most ezredünk rezervában van, a napokban megjelent a vörös kakas. Az első század rajonjában ütött ki a tűz és a hideg kárpáti szél csakhamar átvitte a tüzes üszköket a szomszédos zsupfödeles házakra is. A tűzoltásban részt vett ugyszólván az egész ezred tisztikara és legénysége, Möller alezredes vezetése alatt és sikerült a tüzet felőrai kemény munka után lokalizálni. A tűzoltásnál főleg Soltész tiszthelyettes, Zugsf. Katona Sándor, Luhanics Ferenc, Bencs Mihály, Knezma Sándor pionérek, Bermann

Jenő káplár és Csokonai Ferenc (első századtól) tüntették ki magukat.

— **A bronz vitézségi érmek adományozása.** Felsőbb helyről érkezett parancs értelmében ezentul a bronz vitézségi érmeiket nem a hadosztály, hanem az ezredparancsnokság adományozza a legénységnek.

— **Személyi hírek.** Salamon őrmester rövid szabadságáról beretyóújfalusi birtokáról visszatért és áldásos működését újból megkezdte. Ezuton is kéri az unterabteilungen további szives pártfogását. Itt emlíjük meg, hogy Salamon őrmester birtokán hajóvadászatot rendezett, amelyen főuri társaságunk előkelőségein kívül Mermelstein és Feldmann par force manipulánsok is hivatalosak voltak.

— **Az özvegy- és árvaalpra** a Ludwig baka utján felülfizettek: Dr. Dér Mihály 20 kor., Földes Andor zászlós 10 kor., Glück Miczi 5 kor., M. G. I. legénysége 5 kor. 20 fill., Rubinstein hadnagy 2 kor., K. hadnagy 1 kor.

— **Repülő bakák.** Ilyenek is léteznek. Már tudniillik azok, akik a gyalogságtól a repülőosztagokhoz helyeztetnek át. Nálunk is akadt a napokban néhány, aki már megunta a földön-járást és mragadta a legelső alkalmat, hogy a hadseregparancsnokság felhívása folytán a repülőkhöz jelentkeztek. Eláruljuk, hogy a jelentkezők nagy része kereskedelmi ügynök volt, akik a polgári életben is megszokták már a repülést.

M. G. ROVAT.

o **Möller alezredes arcképe.** Karácsony estéjén az első géppuskás század nevében és megbízásából Radics szakaszvezető és Varga Péter káplár csinos emléktárgyat nyújtottak át Möller alezredesnek szeretetük jeléül. A kedves figyelmet Möller alezredes azzal viszonzta, hogy a géppuskás század két derék altisztjét sajátkezű aláírással ellátott fényképével ajándékozta meg.

o **Az M. G. századok kiképzése.** Szorgalmasan folynak az M. G. századok kiképzései. A kiképzés szálai Polnisch kapitány (a géppuskások patronusa) kezében futnak össze. Polnisch kapitány M. G. kurzusát látogatják minden másnap a géppuskás századparancsnokok, névszerint: Tilzer (helyettese Tomán hadnagy), Becske, Liskó, Panek, Keul, Porzsoló főhadnagyk, Heuter hadnagy és a melléje beosztott szakaszparancsnokok. Polnisch kapitány e mellett az ezredsegédtiszt teendőket is ellátja.

o **Egy évig szerb fogságban.** A mostan berukkolt M. G. századok közül a hetedik, nevezetes altisztet mondhat magáénak. Az altiszt neve Filkor Boldizsár 25-ik losonci gy. e. őrmester. Arról nevezetes, hogy egy esztendeig sanylódott szerb fogságban. Valjevóban fogták el a szerbek, amikor Filkor őrmester tifuszával élet-halál között lebegett a valjevói járványkórházban. Bajából kigyógyult és csakhamar kerekelt oldott. Megkísérelte a szökést. Sikerült is neki éppen a Drináig eljutni, de ott szerb határrendőrök elfogták és Valjevóban súlyos börtönbüntetésre ítélték. Amikor 1915. novemberében szövetséges hadaink maguk előtt hajtották a szerb hordákat, Filkor is részt vett ebben a rettenetes visszavonulásban. Albániában, ahol a szerb katonaság, civilek és az osztrák-magyar hadifoglyok tömegesen pusztultak az éhségtől. Filkor felhasználta a nagy pánikszzerű kavardást, újból megszökött és Prizrendben jelentkezett a győzelmesen előnyomuló bolgár csapatoknál.

o **Ujabb gépfegyverek.** A tábori ezred ujabb három gépfegyver-századdal gyarapodott. Az V. század parancsnoka: Keul János főhadnagy. Szakaszparancsnokok: Német Béla zászlós és Csellai hadapródjelölt. A VI. század parancsnoka: Heuter Miklós hadnagy, — szakaszparancsnok: Fenyvessy László zászlós. A VII. század parancsnoka: Porzsoló József főhadnagy, szakaszparancsnok: Lendvai Ernő hadnagy.

Beszélgetés Salamon örmesterrel.

Szenzációs interwju.

— A diplomácia műhelyéből. —

(A „Ludwig-baka“ saját kiküldött tudósítójától.)

Mondhatom nem kis aggodalommal vagyis kíváncsisággal kopogtattam be Salamon örmester Lynk falubeli kvártélyára. Az u. n. Regiments-küabteilung melletti kis parasztházban lakik az örmester. (Azért küabteilung, mert itt tartják az ezred teheneit és vágómarháit.) Salamon örmester éppen villás reggelijét fogyasztotta: a fekete-kávé cwibakkal. A szobában enyhe bűzzel erjedt a civil káposztája.

Bemutakoztam neki, mint a „Ludwig baka“ tudósítója és megkérdeztem, hogy mi a véleménye a háborúról és a békéről.

— Mielőtt az interwjuja fognék kegyesen megengedem, hogy egy szivarral megkínáljon szerkesztő ur, mondta leereszkedő hangon.

— Parancsolni méltóztassék. Köszönöm.

Rágyujtott a szivaromra és nagy szabályos füstfelhőket bocsájtott ki szabálytalan orra alól. Előkelő gesztussal mondta aztán:

— Budapesten, dacára annak, hogy inkognitóban érkeztem, meglepetéssel konstatáltam, hogy az egész utvonalat fellobogózták tiszteletemre. Ez több, mint amennyit vártam, több, mint amit megérdemeltem. A pályaudvarról saját fellobogózott autobuszomon lobogtam illetve robogtam ki ligeti, még jobban fellobogózott Trén-utca 65. IV. em. 30 szám alatti lakásomra. (Lifthezsnálat díjmentes.)

— És ha szabad közbeszólnom vasuti szerencsétlenség nélkül méltóztatott örmesterséged Budapestet elérni?

— Igen. Ezuttal kivételesen nem volt összeütközés Vigyáztak személyemre. Ugy látszik személyem elleni merénylettől is tartottak, mert III. osztályu vasuti kocsimba *kizárólag katonasemélyeket* bocsájtott fel a kalauz... Ezenkívül vasutam Strytől Miskolczig óvatosan, úgyszólván lábujhegyen ment...

— Igy értem igen... és szabad legyen kérdezni meg a fogadta kedvességedet a lakásán.

— A lakásomon, folytatta Salamon örmester, ugys mint örmester számvévő segéd altiszt proviant rechnungsführer hilfsarbeiter stellvertreter kandidádot, ugys mint *távorrnököt* a főváros nevében *Bárczy* polgarmester, a demokraták nevében *Váczonyi* Vilmos üdvözölt. A szék és főváros katonai parancsnoksága is képviseltette magát. Az üdvözlő beszédek elhangzása után röviden vázoltam a harctéri helyzetet a küldöttség előtt és kijelentettem, hogy bár még évekig tudnánk akár védő, akár támadó háborút folytatni, megis óhajtanánk már a békét és hogy az ellenség is óhajta, az egy előkelő állásu orosz hadifogolytól (326. gy. ezredbeli szanitésztől) tudom.

Bravó! — kialottam elragadtatva és szorgalmasan jegyeztem tovább

— Ezekután a küldöttség tagjával kezét szoritottam és kegyesen elbocsájtottam őket. Délben dincer volt a tiszteletemre a Glaser-féle kóser étteremben a következő menüvel:

Hors d'oeuvre

Potage aux pâtes d' galicienne
Cotelette à la jardinière du train
Saumon à la Salamon
Haricots blancs (sölet)
Des Fruits rohattes
Une glace (nem keztyü)
Fromáge: Roquefort
Moet et chaudon, Pommery,
Mummps.

— Ebéd után felraktam hősi mellre öt kitüntetésemet 1. Eiserner Verdienstkreuz. 2. Mit der Krone. 3. Am Bande 4. Der Tapferkeits. 5. Medaille. — Külön vonaton (teher) utaztam Wienbe ahol a magyar házbán szálltam meg.

— Másnap konferenciát hívtam össze, amelyen kivülem megjelent Clam Martinic osztrák miniszterelnök, Gróf Cernin külügyminiszter és Tisza István (minthogy ő is földim, biharmegyei)

Itt határoztuk meg Wilson elnöknek adandó jegyzék választószövegét. Magam pedig Wilson elnök barátomnak külön levélben hoztam tudomására, hogy figyelmeztesse az entente hatalmakat,

hogy ajánlatunkat saját jól felfogott érdekükben annál is inkább fogadják el, mert ellenkező esetben szabadságom leteltével visszautazom a frontra és személyesen fogom velük az ügyet elintézni De akkor jaji nekik!

Salamon örmester lázasan, kipirult arccal mondta már az utolsó szavakat.

Ebben a pillanatban bejött az ordonánc és jelentette az örmesternek, hogy Dolezal főhadnagy sürgősen hivatja őt.

— Nem tudja miért hivat engem a főhadnagy ur? kérdezte leforrázva az örmester.

— De igen — feleli az ordonánc — az örmester urnak kell a *marhapacalokát* összeszedetni és abfülni.

— Pardon! mondta zavartan Salamon örmester és olyan sietve távozott, hogy még az égő szivarját is az asztalon felejtette.

Szerkesztői üzenetek.

— Feldpost No 92. —

V. T. hadnagy. Igaza van, tökéletes igaza. Ezeket a német tiszteket pláne a poroszokat nem tudja a magyar ember megérteni. Nem is csoda: a poroszok nagyon *rosszul beszélnek nemetül.* — Lyrikus. Ez vers? Elrettentő például álljon itt néhány sora:

Mig falatoztam a gyenge metéltet,
Hallám a káplárt, hogy engemet
[élet ...

Huszonöt botot magának, amolyan Rucci-bácsi felét. — **Hü olvasó.** Már mint hogy az ordonánc olyan sovány volna, hogy *kétszer* kell neki bejönnie a szobába hogy *egyszer* benn legyen? No ne busuljanak! Az ordonáncok az álló harcban rendszerint alaposan meg-hiznak. — **Érdeklődő 65.** L. S. Lebovics Sándor. — D. G. Jó állást akar? Miért nem ment a koronázáskor a Gellérthegyre mint tüzérségi megfigyelő? — T. Midi. Költeményét itt közöljük:

Nem tudom én hol, van egy patak
[Csele

Abba Lajos király aló zuhi bele... Nos és a folytatás? A tiszt konyhán most kisüthetné! (Többi *levélről a jövő számban.*)